

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 161/2016
25.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Поповић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца В.М. из К.Р., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из У., против туженог Здравственог центра У., РЈ Дом здравља У., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3176/14 од 16.12.2014. године, у седници већа од 25.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3176/14 од 16.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 бр. 350/13 од 21.03.2014. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати разлику зараде за период од 01.04.2010. године до 01.04.2013. године, укупно 422.117,50 динара, са припадајућом законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 8.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3176/14 од 16.12.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Решењем Р1-176/15 од 05.01.2016. године, Апелациони суд у Крагујевцу је предмет уступио Врховном касационом суду ради одлучивања о посебној ревизији тужиоца.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“

бр. 72/11, 55/14) будући да нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе, новог тумачења права, као ни разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба за исплату разлике зараде у износу од 360.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом поднета је суду 24.04.2013. године.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**